

Tìm Đến Nguồn Cung Ứng (Phần 2)

Sự Dư Dật của Đức Chúa Trời bởi Derek Prince

Trong thư giảng đầu tiên trong loạt bài “Sự Dư Dật của Đức Chúa Trời”, trước hết chúng ta đã xem xét những từ ngữ liên quan đến sự dư dật, giải thích ý nghĩa cụ thể của chúng để chúng ta có thể hiểu rõ hơn về ý nghĩa thực sự của sự dư dật.

Sau đó, tôi tiếp tục trình bày chi tiết hai nguyên tắc cơ bản đầu tiên trong năm nguyên tắc, mà tôi tin rằng Đức Chúa Trời đã bày tỏ cho tôi qua Kinh Thánh. Đó là:

1. Sự cung ứng của Đức Chúa Trời nằm trong những lời hứa của Ngài—những lời hứa này đã được ban cho chúng ta trong Lời của Đức Chúa Trời.
2. Những lời hứa là cơ nghiệp của chúng ta—chúng ta thuộc về chúng ta một cách hợp pháp. Điều này giống như khi Giô-suê bước vào Đất Hứa. Đức Chúa Trời đã

hứa rằng mọi nơi bàn chân ông đặt đến sẽ thuộc về ông—nhưng chính Giô-suê phải bước chân trên đó.

Nguyên Tắc Thứ Ba

Những lời hứa là sự bày tỏ ý muốn của Đức Chúa Trời. Đức Chúa Trời không bao giờ hứa điều gì mà không phải là ý muốn của Ngài. Chúng ta cần hiểu rõ sự thật quan trọng này.

Giả sử tôi có một cậu con trai nhỏ và tôi nói với nó: “Nếu con quét dọn sạch sẽ nhà để xe, sắp xếp mọi thứ ngăn nắp và làm tốt công việc, bố sẽ cho con mười đô la.” Con trai tôi đồng ý, vào trong, quét dọn nhà để xe, làm rất tốt và khiến mọi thứ trở nên gọn gàng, ngăn nắp. Sau đó, nó quay lại và nói: “Bố ơi, con muốn nhận mười đô la của mình.” Bạn sẽ nghĩ gì về tôi nếu tôi nói: “Bố chưa bao giờ có ý định cho con mười đô la. Đó không phải là ý muốn của bố?” Bạn sẽ cho rằng tôi là một người không đáng tin cậy, không đáng tin tưởng—một người cha thất bại.

Cũng vậy đối với những lời hứa của Đức Chúa Trời. Giả sử chúng ta khám phá ra một lời hứa đáp ứng nhu cầu của mình, và rồi chúng ta vâng lời thực hiện những điều kiện mà Ngài đã đặt ra. Nếu sau đó chúng ta đến với Ngài để nhận điều Ngài đã hứa, thì Ngài sẽ không bao giờ nói với chúng ta: “Đúng là Ta đã hứa điều đó với con, nhưng thật ra Ta không có ý định ban điều ấy cho con. Đó không phải là ý muốn của Ta.” Ngay cả một người cha trần thế cũng không

nên cư xử như vậy. Điều đó hoàn toàn không phù hợp với bản chất của Đức Chúa Trời là Cha Thiên Thượng của chúng ta. Thật vậy, chính Chúa Giê-xu đã khẳng định điều hoàn toàn ngược lại:

“VẬY, nếu các con là người xấu còn biết cho con cái mình các vật tốt, huống chi Cha ở trên trời lại chẳng ban Đức Thánh Linh cho người xin Ngài sao!” (Lu-ca 11:13).

Vậy, chúng ta nhận thấy rằng những lời hứa của Đức Chúa Trời chính là sự bày tỏ ý muốn của Ngài.

Khi chúng ta biết ý muốn của Đức Chúa Trời, chúng ta có thể cầu nguyện với sự vững tâm. Hãy cùng xem I Giăng chương 5:

“Đây là sự vững tâm mà chúng ta có được trước mặt Ngài [Đức Chúa Trời]” (câu 14)

Từ Hy Lạp được dịch là “sự vững tâm” ở đây, theo nghĩa đen là “sự tự do ngôn luận.” Đây là một từ rất quan trọng trong bối cảnh chính trị của người Hy Lạp. Một trong những điều họ đã đấu tranh để có được trong nền dân chủ là quyền tự do ngôn luận, điều này dĩ nhiên cũng rất quen thuộc với nền dân chủ Hoa Kỳ. Vì vậy, câu Kinh Thánh này có thể được hiểu là: “Chúng ta có sự tự do ngôn luận này trong Đức Chúa Trời.” Hàm ý ở đây là sự vững tâm cần phải được bày tỏ qua lời nói của chúng ta. Chỉ “tin trong lòng” thôi thì chưa đủ; chúng ta cũng phải “tuyên xưng nơi miệng” (xem Rô-ma 10:10).

“Đây là sự vững tâm mà chúng ta có được trước mặt Ngài: Ấy là nếu chúng ta cầu xin điều gì theo ý muốn Ngài thì Ngài nghe chúng ta. Và nếu chúng ta biết Ngài nghe bất cứ điều gì chúng ta cầu xin thì chúng ta biết là mình đã nhận được điều cầu xin rồi.” (1 Giăng 5:14–15)

Mọi sự cầu nguyện thành công đều xoay quanh sự hiểu biết về ý muốn của Đức Chúa Trời. Khi chúng ta biết rằng mình đang cầu xin điều gì đó phù hợp với ý muốn của Đức Chúa Trời, chúng ta biết mình đã nhận được điều đó. Không phải là “mình sẽ nhận được,” mà là “mình đã nhận được.” Trong Mác 11:24, Chúa Giê-xu phán: “Vì vậy Ta bảo các con, bất cứ điều gì các con xin trong lúc cầu nguyện, hãy tin rằng mình đã nhận được rồi, thì các con sẽ được điều ấy.” Khi nào chúng ta nhận được? Khi chúng ta cầu nguyện. Sự

nhận lãnh diễn ra trong hiện tại—ngay bây giờ. Việc kinh nghiệm thực tế những gì chúng ta đã nhận—tức là “sẽ được”—thường xảy ra trong tương lai. Nhưng nếu chúng ta không nhận bây giờ, thì sau này cũng sẽ không có.

Sự dạy dỗ trong Mác 11:24 hoàn toàn phù hợp với lời dạy trong 1 Giăng 5:14–15. Trong cả hai trường hợp, bài học là: chúng ta phải nhận lãnh, bởi đức tin, ngay tại thời điểm chúng ta cầu nguyện. Sau đó, chúng ta cần mạnh dạn bày tỏ sự vững tâm rằng mình đã nhận được—ngay cả khi điều đó chưa thực sự được bày tỏ trong kinh nghiệm của chúng ta.

Một trong những chiến lược ưa thích của ma quỷ là khiến chúng ta trì hoãn, dời lại đến một thời điểm nào đó trong tương lai những điều lẽ ra chúng ta cần nhận lấy ngay bây giờ. Trong cuốn sách “Đức Tin Để Sống”, tôi minh họa điều này bằng một câu chuyện luôn sống động trong tâm trí tôi. Khi còn là một thanh niên khoảng hai mươi tuổi, trong lúc đang học triết học Hy Lạp tại Đại học Cambridge, tôi đã nhận được một học bổng để đến Hy Lạp nhằm nghiên cứu trực tiếp các di tích cổ tại đó. Tôi đi cùng một người bạn, là con trai của phó hiệu trưởng Đại học Cambridge. Chúng tôi ở tại một khách sạn ở Athens và cùng giờ mỗi sáng chúng tôi ra ngoài để thăm thú các địa danh.

Mỗi ngày khi chúng tôi bước ra khỏi khách sạn, luôn có một nhóm nhỏ những người đánh giày đứng chờ trên vỉa hè, sẵn sàng đánh giày cho chúng tôi. Nếu bạn chưa từng đến Trung Đông hoặc các nước ven Địa Trung Hải, có lẽ bạn sẽ khó hình dung được cảnh tượng này. Nhưng ở những nơi đó, những người đánh giày rất kiên định! Ý tôi là, họ sẽ đánh giày cho bạn dù bạn có muốn hay không.

Mỗi buổi sáng, những người đánh giày tiến đến gần chúng tôi và hỏi: “Đánh giày không?” Sáng nào chúng tôi cũng trả lời bằng tiếng Hy Lạp: “Không!”—“Ochi!” Khi nói “không” bằng tiếng Hy Lạp, bạn nói “ochi” và đồng thời ngửa đầu ra sau. Cử chỉ đó càng nhấn mạnh ý nghĩa của từ. Thế nhưng, sáng nào cũng vậy, những người đánh giày cứ đánh giày cho chúng tôi bằng mọi cách.

Vì cách làm này không hiệu quả, một buổi sáng bạn tôi quyết định thử một chiến thuật khác. Khi chúng tôi vừa bước ra khỏi cửa khách sạn và những người đánh giày tiến lại gần hỏi: “Đánh giày không?”, bạn tôi đáp lại bằng tiếng Hy Lạp: “Avrio.” Điều này khiến những người đánh giày bất ngờ. Họ dừng lại một lúc và nhìn chúng tôi với vẻ bối rối. Nhân lúc họ còn đang lưỡng lự, chúng tôi đã đi qua mà không “bị” đánh giày. Bạn có đoán được từ avrio nghĩa là gì không? Nó có nghĩa là “ngày mai.”

Nhiều lần, khi bạn đang trên hành trình nhận lãnh các phước lành của Đức Chúa Trời, ma quỷ lại dùng đúng một

chiến thuật quen thuộc. Hẳn không nói “Không.” Nhưng hẳn nói: “Ngày mai.” Kết quả là, bạn chần chừ trong chốc lát và vì thế không nhận được phước lành mà bạn đang cầu xin. Kinh Thánh nói thời điểm nào là thời điểm được chấp nhận? Chính là bây giờ! Nhiều người thường nói: “Hôm nay là thời điểm được chấp nhận.” Nhưng Kinh Thánh không nói như vậy. Kinh Thánh chép: “Hiện nay là thì thuận tiện; kìa, hiện nay là ngày cứu rỗi!” (2 Cô-rinh-tô 6:2). Đức Chúa Trời sống trong hiện tại đời đời. Khi bạn gặp Ngài, không bao giờ là ngày hôm qua, cũng không phải là ngày mai. Danh Ngài không phải là “Ta đã từng là,” cũng không phải là “Ta sẽ là.” Danh Ngài luôn là “TA LÀ” (xem Xuất Ai Cập 3:14).

Nguyên Tắc Thứ Tư

Tất cả những lời hứa của Đức Chúa Trời hiện nay đều dành cho chúng ta qua Đấng Christ. Để làm nền tảng cho nguyên tắc này, chúng ta hãy xem 2 Cô-rinh-tô 1:20. Đây là một câu Kinh Thánh then chốt khi chúng ta đối thoại với những người theo phái “phân chia thời đại”—tức là những người cho rằng hầu hết các phước lành và sự cung ứng của Đức Chúa Trời chỉ dành cho quá khứ (“thời các sứ đồ”) hoặc cho tương lai (“thời kỳ một ngàn năm bình an”). Có nhiều bản dịch khác nhau của câu này, nhưng theo tôi, bản New King James diễn đạt điều đó một cách rõ ràng và mạnh mẽ nhất có thể.

“Vì trong Ngài [Chúa Giê-xu], tất cả mọi lời hứa của Đức Chúa Trời đều là “Có”. Do đó, cũng bởi Ngài mà chúng ta đều nói “A-men” để tôn vinh Đức Chúa Trời.” (VIE2010)

Dù bạn sử dụng bản dịch nào, vẫn có những từ then chốt không thay đổi. Trước hết là “mọi lời hứa” — không phải một vài, mà là tất cả. Thứ hai, “là” — không phải “đã là” hay “sẽ là.” Thứ ba, “trong Ngài” — chỉ có một kênh duy nhất qua đó Đức Chúa Trời ban các lời hứa của Ngài cho chúng ta. Kênh độc nhất, đầy đủ mọi điều đó chính là Chúa Giê-xu. Thứ tư, “để tôn vinh Đức Chúa Trời.” Mỗi lời hứa mà chúng ta nhận lãnh trong ý muốn của Đức Chúa Trời đều tôn vinh Ngài. Đức Chúa Trời đã sắp đặt các lời hứa của Ngài theo cách mà khi chúng ta nhận lãnh, Ngài được tôn vinh.

Rô-ma 3:23 chép rằng: “vì mọi người đều đã phạm tội, thiếu mất vinh quang của Đức Chúa Trời.” Có nhiều cách diễn đạt câu này, nhưng về bản chất, tôi hiểu rằng: “Bởi tội lỗi của mình, chúng ta đã cướp đi vinh quang thuộc về Đức Chúa Trời.” Vậy làm thế nào để chúng ta trả lại cho Đức Chúa Trời vinh quang xứng đáng với Ngài? Một cách để làm điều đó được tìm thấy trong Rô-ma 4, nơi nói về Áp-ra-ham rằng ông được “mạnh mẽ trong đức tin và tôn vinh Đức Chúa

Trời, hoàn toàn tin chắc rằng Đức Chúa Trời có quyền năng để thực hiện những gì Ngài đã hứa” (câu 20–21). Như vậy, chúng ta trả lại cho Đức Chúa Trời vinh quang mà tội lỗi chúng ta đã cướp nơi Ngài bằng cách tin vào những lời hứa của Ngài. Càng nắm lấy các lời hứa của Đức Chúa Trời, chúng ta càng tôn vinh Ngài. Và tất cả những lời hứa ấy hiện nay đều dành cho chúng ta qua Đấng Christ.

Cuối cùng, tôi rất thích hai từ nhỏ xuất hiện ở cuối 2 Cô-rinh-tô 1:20—“chúng ta.” Không phải “các sứ đồ”; cũng không phải “Hội Thánh đầu tiên”; hay “những Cơ Đốc nhân đặc biệt—như các nhà truyền giáo hay giáo sĩ.” Mà là “chúng ta.” “Chúng ta” nghĩa là bạn và tôi. Tất cả những lời hứa của Đức Chúa Trời giờ đây đều dành cho bạn và tôi qua đức tin nơi Đấng Christ.

Dĩ nhiên, bạn không cần tất cả các lời hứa của Đức Chúa Trời ngay lúc này. Thật ra, bạn cũng không thể nhận lấy tất cả các lời hứa của Ngài chỉ trong một khoảnh khắc. Nhưng bất cứ lời hứa nào bạn cần, phù hợp với hoàn cảnh của bạn, thì ngay bây giờ đều sẵn có cho bạn. Tôi xin tóm tắt như sau: Bất cứ lời hứa nào phù hợp với hoàn cảnh của bạn và đáp ứng nhu cầu của bạn là dành cho bạn ngay giờ này.

Nguyên Tắc Thứ Năm Sự ứng nghiệm các lời hứa của Đức Chúa Trời không phụ thuộc vào hoàn cảnh của chúng ta, mà phụ thuộc vào việc chúng ta đáp ứng các điều kiện của Ngài.

Khi Đức Chúa Trời ban một lời hứa, lời hứa ấy không bị giới hạn bởi bất kỳ hoàn cảnh nào. Đối với Ngài, việc thực hiện điều Ngài đã hứa không cần phải dễ dàng. Một sai lầm phổ biến mà chúng ta thường mắc phải khi đối diện với lời hứa của Đức Chúa Trời là nói: “Vâng, tôi thấy đó là điều Đức Chúa Trời phán. Nhưng trong hoàn cảnh này thì quá khó”, và đức tin của chúng ta bị lung lay. Sự thật là, những lời hứa của Đức Chúa Trời không phụ thuộc vào hoàn cảnh mà chúng ta đang đối diện. Hoàn cảnh không làm thay đổi gì cả. Bạn có thể đã một trăm tuổi và vợ bạn đã chín mươi tuổi, nhưng nếu Đức Chúa Trời phán rằng bạn sẽ có một người con trai, thì chắc chắn bạn sẽ có một người con trai.

Điều đó không phụ thuộc vào bất cứ điều gì xung quanh bạn hay bên trong bạn. Không có điều thuộc thể nào, không có điều gì thuộc về thời gian tạm thời, và không có điều gì trong thế giới không gian/thời gian này có thể thay đổi những lời hứa đời đời của Đức Chúa Trời. Đó chính là bài học. Đó là lý do tại sao Đức Chúa Trời thường cho phép những người có đức tin rơi vào những nghịch cảnh. Ngài muốn làm cho thật rõ ràng rằng, trong bất cứ trường hợp

nào, những lời hứa của Ngài không hề phụ thuộc vào hoàn cảnh thuận lợi. Thực tế, Ngài thường để cho hoàn cảnh trở nên bất lợi nhất có thể.

Đức tin thật không để hoàn cảnh chi phối. Ví dụ, khi Ê-li muốn lửa từ trời giáng xuống để thiêu đốt của lễ trên bàn thờ, ông đã tưới nước lên của lễ ba lần, để nước chảy quanh và đầy cả mương. Sau đó ông nói: “Bây giờ hãy xem Đức Chúa Trời sẽ làm gì.” Và khi lửa giáng xuống, nó thiêu đốt cả nước, thiêu đốt cả bụi đất, thiêu đốt cả củi, thiêu đốt cả của lễ. Lửa của Đức Chúa Trời không gặp khó khăn gì với một mương đầy nước hơn là với củi khô. Ướt hay khô, khó hay dễ, có thể hay không thể — với Đức Chúa Trời, tất cả đều không thành vấn đề.

Có lẽ ví dụ đáng kinh ngạc nhất về điều này chính là sự cung ứng của Đức Chúa Trời dành cho dân Y-sơ-ra-ên trong hoang mạc. Suốt bốn mươi năm, Ngài nuôi họ, lo quần áo mặc cho họ, chăm sóc họ, và dẫn dắt khoảng ba triệu người—nam, nữ, người già, trẻ nhỏ, súc vật, tất cả—giữa một sa mạc hoàn toàn cằn cỗi, nơi không có nước, không có thức ăn—thực sự không có gì ngoài cát và nắng. Đức Chúa Trời đã chủ động nói rằng: “Hãy làm cho tình huống trở nên khó khăn, và hãy để Ta cho các con thấy Ta có thể làm gì.” Thật vậy, chính Ngài đã khiến tình huống trở nên khó khăn. Ngài là Đấng đã sắp đặt mọi sự. Điều vô cùng quan trọng là bạn không được để sự chú ý của mình rời khỏi

lời hứa rồi chuyển sang hoàn cảnh. Bất cứ khi nào bạn làm như vậy, giống như khi Phi-e-rơ đi trên mặt nước, bạn sẽ bắt đầu chìm xuống.

Năm Nguyên Tắc

Chúng ta hãy cùng ôn lại năm nguyên tắc đó để ghi nhớ trong tâm trí, rồi kết thúc phần đầu tiên của loạt bài này. Đó là:

1. Sự cung ứng của Đức Chúa Trời nằm trong những lời hứa của Ngài.
2. Những lời hứa là cơ nghiệp của chúng ta.
3. Những lời hứa của Đức Chúa Trời là sự bày tỏ ý muốn của Ngài.
4. Tất cả những lời hứa của Đức Chúa Trời hiện nay đều dành cho chúng ta qua Đấng Christ.
5. Sự ứng nghiệm các lời hứa của Đức Chúa Trời không phụ thuộc vào hoàn cảnh của chúng ta, mà phụ thuộc vào việc chúng ta đáp ứng các điều kiện của Ngài.

Trong thư giảng tiếp theo trong loạt bài này, chúng ta sẽ cùng xem Kinh Thánh đánh giá như thế nào về hai điều đối lập mà chúng ta đang nghiên cứu—đó là nghèo khó và giàu có, thiếu thốn và dư dật.

Thư giảng dạy

Bản Chép Lại: TL-L073-100-VIE

Cập nhật lần cuối: 24 Sept 2026

Trang web: Derekprince.com/vi/resources

“Theo mô hình của Chúa,
hôn nhân là một giao ước
trong đó mỗi bên từ bỏ
mạng sống vì nhau và
sau đó sống một cuộc
sống mới qua người kia.”

Derek Prince

Derekprince.com/vi/resources